

UNTROS DE
CONVERSA AMB

ADA
CASTELLS

Albert Guinovart compositor

A.G. Tot va començar perquè els Amics de la Unió de Granollers em van fer un encàrrec per al cor infantil de veus blanques, que és d'un alt nivell. Ja havien cantat nades meves i em van dir que fes el que volgués. Se'm va ocórrer proposar els poemes del Miquel Desclot, amb qui ja havia treballat en una cantata. Aleshores el poeta m'havia regalat *El bestiolari de la Clara* i vaig fer tres o quatre cançons que li havien agradat molt, però tot plegat no havia acabat en res. L'any passat vaig engrescar-me a treballar-hi més i m'han sortit 16 cançons.

A.C. No és la primera vegada que treballes amb poetes. Com entres en diàleg amb el text sense imposar-te?

A.G. Això no s'ensenya a les escoles. Miro el tarannà del text, la seva estètica, quins aspectes dramàtics li puc treure... La música és el vehicle més directe per transmetre les emocions. No conec cap poeta que s'hagi negat a posar música als seus versos. Jo prenc la tradició dels *lied* alemanys, de Schubert, de Schumann, de Strauss, de Brahms...

A.C. Això com sona?

A.G. Mira, Schubert fa molts poemes rimats i a cada estrofa fa la mateixa música, com fa la cançó catalana. Després, el compositor evoluciona i fa un recorregut amb el poema. La música va canviant amb el que explica i a les paraules claus els dona una intenció. Això arrela a Catalunya amb l'Eduard Tolrà, que musica Papasseit, Carner... En castellà no hi ha tanta tradició.

A.C. Per què?

A.G. Suposo que a Catalunya no tenien tanta possibilitat de treballar amb grans orquestres i es van espavilar amb cançons.

A.C. I com has adaptat tot aquest llegat al *Bestiolari* de Desclot?

A.G. Són poemes que parlen de rates de claveguera, del poll i la puça, de la marieta, de les sardines en llauna, de l'aranya de sostre, i això per a nens és perfecte. N'hi ha que són descripcions i altres que

expliquen una història. Has d'anar a favor del to per fer riure els nens i no posar-te mai transcendental.

A.C. I el gravareu?

A.G. Sí, més que res per tenir-ho. Avui en dia les botigues no agafen coses noves. El consumidor de música clàssica encara compra una mica, però ja té bastant el que ha de tenir i no és negoci. Com que el pop ja no dona diners, qui publica música per prestigi? Si es continua gravant és perquè les orquestres i els cors treuen una partida d'on sigui perquè quedi un document d'allò que fan.

A.C. Ara has compost la peça del desè aniversari de la *Cantània*, en què hi han participat 20.000 nens. Com veus l'educació musical d'aquest país?

A.G. La veig justeta. Casos com el del Cor Vivaldi i els Amics de la Unió de Granollers són excepcions. A les escoles de música el nivell és alt, però al carrer és molt baix. És una conseqüència de la tradició musical, que és bastant nul·la. Ja es veu com els Premis Nacionals de música es donen a grups populars i molts dels que ens dediquem tota la vida a fer música més compromesa, mai hem rebut cap premi. A l'Auditori mai no hi veus cap polític. Hi ha molta més tradició literària i plàstica.

A.C. I què me'n dius de fenòmens com els Cors Clavé?

A.G. Són reduïdes, com la cobla i la sardana, que estan creixent molt i això està bé. També hi ha moltes més orquestres que abans, però la societat no acompanya. El públic no ha crescut al nivell que ha crescut l'oferta de bons músics.

A.C. Per què és important tenir una bona formació musical?

A.G. Perquè ajuda a desenvolupar el pensament. És un llenguatge que no té res a veure amb l'idioma i ajuda el cervell a tenir una idea d'espai i temps. També promou una sensibilitat i fomenta el treball en equip. A part, naturalment, que és una cultura. És molt formatiu. I has de tenir en compte que la música t'acompanya sempre, en els moments tristos i en els feliços.

A.C. Tu com hi vas entrar?

A.G. Va ser una mica per casualitat. La meva germana rebia classes i jo era un nen molt tímid. Van decidir que m'estigués en un racó i allí em vaig quedar escoltant, fascinat. La meva germana ho va deixar i jo vaig seguir. Des dels 4 anys ja van veure que era la meva vocació i m'ho van afavorir sense imposar-m'ho.

A.C. Ara per fi t'ho puc preguntar. Hem fet apostes. ¿Tens res a veure amb el Guinovart pintor?

A.G. No! Molta gent s'ho pensa, però jo no vinc d'una família d'artistes. El meu pare tenia una empresa de clips i gomes per als cabells. A l'avi l'havien confós molts cops amb el Guinovart.

A.C. Però despistes molt, perquè tens una bona col·lecció de pintura.

A.G. Sí, m'agrada, i sobretot l'art abstracte. En canvi, jo faig música més tonal que no busca l'experimentació. Això per a algú pot tenir un sentit negatiu, però és que la música és sempre abstracta. L'artista ha de trobar la seva manera d'aprofundir en el que ha d'expressar. Tallar tothom pel mateix patró no és bo. La música no ha estat sempre una innovació revolucionària, ni amb Mozart, ni amb els romàntics, ni amb Mendelssohn... M'interessa què em comunica i no pas què representa en la història de l'art. Per dir-ho d'una altra manera: m'agrada més llegir Jane Austen que James Joyce.

A.C. I per què és tan difícil d'entrar en la música contemporània si no estàs preparat?

A.G. Fins a la segona meitat del segle XX, els compositors eren intèrprets i s'havien de comunicar amb el públic. Després, es van anar especialitzant i van començar a fer una música molt hermètica. És interessant com a fet conceptual, però no com a fet concertístic.

A.C. Com vas començar?

A.G. Des de petit ja m'agradava improvisar al piano, però l'ambient del conservatori no era gaire propici al que a mi m'interessava. M'agradaven les melodies dels films en blanc i negre. El conservatori era més experimental i això no m'ha interessat mai. Buscava algú que em formés i vaig anar a parar a Maria Curcio, que vivia a Londres. M'hi vaig estar quatre anys. Després em vaig presentar al concurs que feia Dagoll Dagom per a la música de *Mar i cel* i vaig guanyar. Jo aleshores només havia vist *Jesucristo Superstar* i em vaig empassar tots els musicals en una setmana. En veure l'èxit de *Mar i cel* vaig pensar que potser valia la pena aprofundir en la composició.*

Ha fet cançons amb Jaume Subirana i Palau i Fabre, de Martí i Pol i Gloria Fuytes, i musicals com 'Mar i cel', amb text de Bru de Sala. El seu últim poeta adoptat i adaptat és Miquel Desclot, de qui ha fet un bestiarí adreçat als nens, i és que aquest any és l'any en què Guinovart ha de seduir els infants, ja que també li ha tocat compondre la 'Cantània'. Tot un repte que ha assumit amb energia i amb una voluntat desacomplexada d'agradar